

[Korsgaard.]

fra socialdemokratisk Side siger, at vi i 1927 foranledigede det, der skete, medens Sandheden er den, at vi gik med til noget, som Tjenestemændene havde tiltraadt; og jeg skulde dog ikke tro, at det vilde være rimeligt i en Situation, hvor der kunde trænges til Besparelser, at være mere indstillet paa at bevare Lønningerne, end Tjenestemandorganisationerne selv var.

Bjerring: De to Ordførere for Oppositionspartierne, det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen og det ærede Medlem Hr. Parkov, har ikke fremsat noget, der rokter ved den Fremstilling, jeg har givet dels af Forhandlingerne her i Folketinget, dels af Forhandlingerne i Lønningsudvalget. Det forekommer mig derfor, at Spørgsmaalet nu er klart og enkelt. Man har fra ingen Side bestridt, at Administrationen kan afskedige de Tjenestemænd, som findes overtallige. Saa er Spørgsmaalet det klare og enkle, om man vil give de Tjenestemænd, der afskediges paa Grund af de Forhold, der nu hersker ved Statsbanerne, de Begunstigelser, som Lovforslaget bestemmer. Det vilde efter min Mening være haardt og ubilligt — naar nu Ministeren benytter den Beføjelse, som man fra alle Sider anerkender, han har — at nægte de Tjenestemænd, der afskediges, de Begunstigelser, som Lovforslaget bestemmer.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var særlig højt oppe under denne Forhandling og argumenterede paa en Maade, som han ikke plejer at argumentere paa. Det ærede Medlem talte om de Voldshandlinger, der blev begaaet mod dem, der afskediges nu paa Grund af de daarlige Forhold indenfor Statsbanerne, det vil sige paa Grund af den stærkt mindskede Trafik. Men i 1927 og for øvrigt ogsaa i 1921, hvor man ved Ændringer i Tjenestetidsregler og ved at indskrænke de Goder, som f. Eks. Postvæsenet ydede Publikum, foretog store Personalereduktioner og kastede Hundreder og atter Hundreder af Tjenestemænd indenfor Underklasserne ud i Arbejdsløsheden, og det hovedsagelig Folk, der ikke kunde faa Pension, talte man ikke om Voldshandlinger, saaledes som man gør nu.

Jeg skal ikke komme ind paa de Konservatives Stilling overfor Tjenestemændene i al Almindelighed, særlig paa Lønningsområdet; jeg mener, at det ikke vedkommer den foreliggende Sag. Men jeg vil dog gerne minde det ærede Medlem om, at ved enhver Lejlighed, hvor det har drejet

sig om at forringe Tjenestemændenes Løn- og Arbejdsvilkaar, har de Konservative altid været følgagtige; naar noget saadant har været paa Dagsordenen, har de Konservative altid været villige. Det er en Kendsgerning, som det ærede Medlem ikke kan rokke ved.

Med Hensyn til den Udtalelse, at det skulde være utilbørligt at tage Hensyn til Organisationerne, maa jeg sige, at jeg forstaar ikke dette Ræsonnement. Indlader man sig paa en Forhandling med Tjenestemandorganisationerne, og foreligger der gyldige Grunde til Gennemførelse af det, som Tjenestemændene under Forhandlingerne udtaler Ønske om, saa vil det ogsaa være rimeligt at imødekomme et saadant Ønske. I 1927 indledede Regeringen Forhandlinger med Tjenestemændene om Reduktion af Lønningerne. Man henvendte sig til de højere lønnede Tjenestemænds Organisationer og sluttede Overenskomst med dem, og man tog Hensyn til, hvad man dér var blevet enig om, men man tog ikke Hensyn til den store Del af Tjenestemændene — jeg mener Funktionærklasserne —, som gik skarpt imod Resultatet af de nævnte Forhandlinger.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte om Voldshandlinger. Jeg finder det lidt inkonsekvent, at man, naar man siger, at disse Afskedigelser er en Voldshandling mod de paagældende, samtidig vil gaa imod de Forbedringer, der her foreslaas. Og jeg mener, at det særlig vil være urigtigt at lade den Trediedel af Tjenestemændene, som loyalt fulgte den Opfordring, der udgik om at søge Afskedigelse, gaa Glip af de Fordele, dette Lovforslag bestemmer.

Jeg vil haabe, at man, naar dette Lovforslag kommer til Behandling i Lønningsudvalget, dér vil kunne gøre det til Genstand for en rolig og saglig Behandling, i saa Fald tvivler jeg ikke om, at der vil opnaas et godt Resultat. Jeg vægrer mig nemlig ved at tro, at de Konservative og Venstre, som anerkender Administrationens Beføjelse til at skaffe sig af med de Tjenestemænd, som man mener er overtallige, vil gaa imod Tanken om at give Tjenestemændene de Lempelse, som Lovforslaget bestemmer. Jeg vil endnu en Gang opfordre til, at man gør Lovforslaget til Genstand for en velvillig og hurtig Behandling i Lønningsudvalget. Der er jo mange Tjenestemænd, der er interesserede i, at dette Lovforslag vedtages.

Hans Jacob Sørensen: Den højtærede Minister mente, at vi nu i denne Omgang vilde staa uforstaaende overfor det, som er